

Sygn. akt IV CSK 170/20

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w E.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 marca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 kwietnia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od "P." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w E. na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 19 kwietnia 2019 r., zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i zmianę orzeczenia Sądu pierwszej instancji przez oddalenie powództwa w całości oraz

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi. Zdaniem skarżącego, wyrok Sądu Apelacyjnego pozostaje wadliwy na skutek wydania go z naruszeniem art. 6 k.c. w zw. z art. 71 w zw. z art. 105 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. 2019, poz. 2204 ze zm.) w zw. z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1896 ze zm.) w zw. z art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (t.j. Dz.U. 2020, poz. 95 ze zm.), przez błędną wykładnię tych przepisów, a w konsekwencji ich nieprawidłowe zastosowanie, co doprowadziło do przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że roszczenie powoda zostało udowodnione, pomimo że wszelkie dowody przedstawione przez stronę powodową stanowiły dokumenty prywatne, niestanowiące pełnoprawnych dowodów w procesie cywilnym.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie oddalenie skargi kasacyjnej w całości. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną

postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący przede wszystkim nie sporządził w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Za takowe nie można bowiem uznać, lakonicznego wyводу zwięzłego na stronie trzeciej skargi. Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymagane określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oraz odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna dotycząca tych dwóch elementów może się w pewnym zakresie pokrywać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00; z 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01; z 10 stycznia 2003 r., V CZ 189/02; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17; z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17). Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi nie może zatem poprzestawać na powołaniu określonych naruszeń prawa, wskazanych w ramach w podstaw kasacyjnych.

Niezależnie od tego, skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Samo już bowiem twierdzenie, że dokumenty prywatne, nie stanowią pełnoprawnych dowodów w procesie cywilnym, odbiega od obowiązujących przepisów. Dokument prywatny (art. 245 k.p.c.) stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a więc korzysta z domniemania autentyczności oraz z domniemania, iż zawarte w nim oświadczenie złożyła osoba, która go podpisała. Jest to jeden z dowodów wymienionych w kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania. O materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Podobnie jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia, czy dowód ten ze względu na jego indywidualne cechy i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę, czy nie. Wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie

dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności, ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 września 1985 r., IV PR 200/85; z 3 października 2000 r., I CKN 804/98; z 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03).

Skarżący pominął przy tym, że podstawą ustaleń faktycznych sądów obu instancji był również np. tytuł wykonawczy, będący bez wątpienia dokumentem urzędowym. Zatem twierdzenie pozwanego, iż jedynymi dowodami w sprawie były dokumenty prywatne nie jest zgodne z prawdą.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.